

Kladno 6. 12. 2020

Základ kázání (Jk 5, 7-11)

7 Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. **8** I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko. **9** Nestěžujte si jeden na druhého, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Hle, soudce stojí přede dveřmi! **10** Za příklad trpělivosti v utrpení si, bratří, vezměte proroky, kteří mluvili ve jménu Páně. **11** Hle, ,blahoslavíme ty, kteří vytrvali“. Slyšeli jste o vytrvalosti Jobově a víte, k čemu ho Pán nakonec přivedl. Vždyť ,Pán je plný soucitu a slitování“.

Zamyšlení

Sourozenci v Kristu, dnes bylo otevřeno šesté okénko adventního kalendáře. Čas běží, dny ubývají. Už jen 18 okének a přijde den D. Pro někoho to není “už”, ale ještě 18 dní? To je moc. Na Vánoce se prostě nezapomíná, ani panující omezení nám nezabrání slavit nejočekávanější svátky roku. A čeká se s netrpělivostí, hlavně u dětí, které v těchto dnech myslí než na cokoli jiného, na dárečky. Jak čas utíká, netrpělivost roste. Kdo nemá vzpomínky na netrpělivé čekání na Vánoce? Na to, jak se snažíme nenápadně vstoupit do domu s taškami plnými dárků a rychle je mizíme schovat do ložnice, aby to neviděly hlavně děti? A ty se snaží zjistit, jestli není někde už něco, a když najdou tajemnou zásilku, snaží se uhodnout, co je uvnitř. Třepají, hmatají, váží, aby získali jakýkoliv dojem o tom, co to asi bude.

Zvědavost je dětem vlastní. Ony se s tím rodí, je zakódovaná v lidské DNA. Možná to takhle chtěl Bůh. Ale trpělivost zakódovanou asi nemáme, ta nám chybí. Není přirozená. Trpělivost požaduje čas a úsilí, abychom se jí naučili. Nepatří automaticky k lidské přirozenosti. Chybí nám trpělivost k tomu, abychom se naučili být trpěliví. Ani společnost nás k tomu nemotivuje. Svět nám dává spíš lekce netrpělivosti. Čekání v supermarketu, čekání více než půl hodiny v čekárně u lékaře nebo uvíznutí v dopravní zácpě na silnici je téměř nepřekonatelnou zkouškou. Svět možná netrpělivě čeká na vakcínu proti covidu. Tolik úsilí, tolik spěchu jen na jednu věc. Tolik lidí pracuje jen na tom, aby se co nejdřív vyvinula vakcína.

Přitom druhá adventní neděle nás zve, abychom byli trpěliví. To je téma dnešního dne. Jakub nám dává za příklad velké trpělivosti Joba, jehož příběh známe. Jób trpěl, ale víme, jak jeho příběh skončil. Vítězstvím, po tolika soužení.

Kde se máme učit být trpěliví? Ve vztazích uvnitř rodiny, v zaměstnání a samozřejmě v církevním a sborovém společenství. Proto Jakub říká: “Nestěžujte si jeden na druhého.” Zdá se, že existuje opoziční vztah mezi trpělivostí jako plodem Ducha svatého a schopností si stěžovat na druhé. Jakub tedy říká: “Buďte trpěliví... a nestěžujte si jeden na druhého”.

Je zajímavé, že v Novém zákoně, když se mluví o bratrských vztazích, bývá používán pojem “navzájem”. Nestěžujte si jeden na druhého, je to samé jako nestěžujte si navzájem, stejně jako když Ježíš říká, milujte se navzájem. Milujte jedni druhé. Je třeba překonat napětí mezi tím, co je míněno pojmem “jedni” a tím, co je míněno pojmem “druhé”. Většinou nevidíme problém v “jedněch”, to znamená v nás. Ale vidíme ho vždy v těch druhých. Oni jsou tím problémem. “Není to moje chyba, to on, ona.” “My ne, oni za to mohou.”

Apoštol Pavel, který nebyl příkladem trpělivého člověka, aspoň podle počátku jeho příběhu, kdy chtěl netrpělivě vymýtit křesťanství, po zkušenosti ze setkání s živým Kristem napsal toto: “Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému.” (Kol. 3, 12-13a) Naučme se, v tomto adventním čase, obléct si trpělivosti v plánování, ve vztazích, v komunikaci s druhými, i když doba a situace jsou napjaté, a někomu přináší utrpení. Naše netrpělivost ať je prchlivá. Ať nesetrváváme v hněvu a nařikání. Pojem trpělivost předpokládá vytrvalost. Je to hra s časem.

Musíme pochopit trpělivost jako plod Ducha svatého, a ne jako dar. Plod potřebuje čas, jak když něco pěstujeme na zahradě. Zasejeme semínko, musíme trpělivě zalévat, hnojit půdu, vytrhávat plevel a zvědavě čekáme, kdy vyraší. Zaléváme dál, rostlina roste, kvete, teprve pak zahlédneme plod. Zahradník, od doby zasetí semínka, do doby než vychutná první plod, musí být vytrvalý. Nakonec musí také čekat, až ovoce dozraje. Trpělivost, stejně jako semínko, potřebuje péči, a žádá hlavně čas. I když moderní zemědělství se svými vymoženostmi dokáže ledacos urychlit, to podstatné je neměnné.

Čas od prvního do posledního deště, nebo zalévání neurychlíme velkými zemědělskými stroji. V tom si jsou profesionální a amatérští zemědělci rovni. Po zasetí nastává čas péče a čekání. Výsledek se nedostaví hned. Čekáme a doufáme, že klimatické podmínky budou příznivé.

Tento příklad ze semínka a zemědělství znázorňuje trpělivost i naši křesťanskou víru. To, že trpělivě čekáme, neznamená, že se výsledek dostaví, jak si představujeme. Okolnosti nejsou vždy závislé na nás. Trpělivost žádá tedy i víru. Čekáme a věříme v dobrý výsledek. Trpělivost můžeme potřebovat i po výsledku. Trpělivosti nikdy není dost a je velmi spjatá s vírou. Jsou spjaté i pro poselství druhé adventní neděle. Trpělivě a s vírou čekáme na příchod svého spasitele. “Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleděte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště.” Potřebujeme velkou trpělivost, abychom uvěřili, že navzdory času, který plyne a staletí, která minou, Pán přijde, vrátí se k nám. “Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá

a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.” Píše apoštol Pavel (Ř 8, 22-23) Věříme, že vykoupení, záchrana, uzdravení a vzkříšení přijdou v plnosti s Kristem.

Sám Ježíš Kristus, ukřižovaný a vzkříšený, slíbil, že jednou přijde. Při čekání nás apoštol Jakub zve, abych za příklad trpělivosti vzali proroky, kteří mluvili ve jménu Páně. Mluvili a čekali, až Bůh své sliby splní. Proroci trpěli, byli mučení, mnozí i zabití, ale byli trpělí v utrpení. Když si čteme příběhy Mojžíše, Joba a proroků, ukazuje nám to nový pohled na čas. Mojžíš utíkal před Faraonem, pak ho Bůh učinil vůdcem lidu, který s faraonem dojednal, nebo si spíš u něho vynutil odchod vyvoleného lidu z Egypta. Job navzdory všem zkouškám, pochybnostem a otázkám, neztratil víru, a trpělivě čekal, až Bůh k němu promluvil.

Když nás Jakub zve, abychom posílili svá srdce, neznamená to, že máme provést introspekci, k navýšení kapacity srdce, abychom snesli větší dávku víry. Zve nás, abychom spoléhali na to, co jsme v životě s Pánem zažili, třeba při křtu, konfirmaci, při sborových akcích, při stolu Páně, kde se dělíme o chléb a kalich. Zkušenost roste při našich radostech a životních zkouškách. Zve nás, abychom zvážili všechna slova, která slyšíme z evangelia, svědectví lidí víry a naše vlastní modlitby.

K tomu patří trpělivost, která chce v nás zapustit kořeny, láska, která v nás chce růst, dobrota, kterou chceme projevovat, a všechny plody Ducha, které se nám nabízejí. To vše se jistě nachází v nás, ale jejich zdroj je mimo nás. Čerpáme je z Ježíše Krista Pána a Spasitele, našeho přicházejícího Vykupitele. „I vy tedy trpělivě čkejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.” Amen